

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 503/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou SVITOK a spol., s. r. o., Tomášikova 23/C, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Svitok, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 59/2015-328 z 31. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“)

29. júla 2019 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 59/2015-328 z 31. januára 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia (ďalej len „zmluva“) a zaplatenia sumy vo výške 135 020,08 € s 11,25 % úrokom z omeškania od 29. novembra 2008 do zaplatenia. Opodstatnenosť podanej žaloby odvodzovala od skutočnosti, že odstúpenie žalovanej od zmluvy je neplatné, pretože dôvody špecifikované v predmetnom odstúpení spočívajúce v porušení povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou a súčasne vo vykonaní sprostredkovania poistenia pod iným ziskateľským číslom neexistovali. Okresný súd žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 19 C 125/2012-294 z 24. októbra 2014 zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Odstúpenie od zmluvy okresný súd posúdil ako platné, pričom v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na zistenie, že sťažovateľka v súvislosti s výkonom sprostredkovateľskej činnosti pre klienta Ing. Sobotu (ďalej len „klient“) nepostupovala pri uzatváraní novej poistnej zmluvy s odbornou starostlivosťou a porušila ustanovenia sprostredkovateľskej zmluvy, ako aj povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Zároveň sťažovateľka konala v rozpore s čl. 4 bod 4.4 smernice pre reprezentantov, keď napriek tomu, že predmetný obchod s klientom sama sprostredkovala, pretože jej dcéra nemala na to údajne dostatok odborných vedomostí, v predmetnej zmluve neuviedla svoje ziskateľské číslo, ale ziskateľské číslo svojej dcéry. Vykonaným dokazovaním bolo tiež podľa názoru okresného súdu preukázané, že verzia poistnej zmluvy, ktorú podpísal klient,

nebola identická s verziou návrhu poisťnej zmluvy, ktorú sťažovateľka zaslala žalovanej na taxáciu, pričom i zdravotný dotazník k novej poisťnej zmluve bol vyplnený v podstatných veciach nesprávne, no najmä bez účasti klienta. Napokon okresný súd uviedol, že vzhľadom na platnosť a dôvodnosť odstúpenia žalovanej od zmluvy je bez právneho základu uplatnený nárok sťažovateľky na zaplatenie sumy 135 020,08 € s prísl., keďže sťažovateľka si tento nárok neuplatnila v zmysle § 669 Obchodného zákonníka, a preto vzhľadom na uplynutie jednoročnej prekluzívnej lehoty zanikol.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sa sťažovateľka odvolala. Okresnému súdu vytkla, že zamietnutie jej žaloby odôvodnil skutočnosťami, ktoré sa netýkali obsahu predmetného odstúpenia od zmluvy, teda konal nad rámec predmetu sporu. Druhý dôvod odstúpenia od zmluvy, ktorým bolo nesprávne uvedenie ziskateľského čísla, považovala za nenaplnený, pretože dcéra sa na ňu obrátila ako jej podriadená so žiadosťou o pomoc a sťažovateľka vystupovala iba v pozícii manažéra. V tejto súvislosti kritizovala okresný súd, že nevykonala žiadne dokazovanie na zistenie toho, čo sa považuje za manažérsku pomoc a čo je uzatváranie obchodu pod iným ziskateľským číslom. Namietala tiež nerovnovážne postavenie sporových strán, keďže nemala priestor vyjadriť sa k písomnému vyjadreniu predloženému žalovanou na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa so záverom okresného súdu v tom, že pri uzatváraní novej poisťnej zmluvy pre klienta vykonala sťažovateľka podstatnú časť úkonov, a teda tento obchod i sprostredkovala. V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky, že v súvislosti s predmetnou poisťnou zmluvou vykonávala iba činnosti vyplývajúce jej ako nadriadenej z pozície manažérky, krajský súd poukázal na bod 2.5.2 obchodnej politiky pre univerzálnu sieť, ktorá bola súčasťou zmluvy, v ktorom bol výpočet manažérskych aktivít. Z neho vyplynulo, že medzi tieto aktivity nepatrí osobná účasť pri dojednávani obchodov reprezentantov ani vypisovanie tlačív a rokovanie s klientom, tak ako to vykonala v danej veci pre klienta sťažovateľka, keďže charakter a povaha všetkých povinností manažéra je koncipovaná výlučne všeobecne, bez možnosti pomoci či nahrádzania osobnej aktivity reprezentanta ad hoc (t. j. pri dojednávani novej poisťnej zmluvy s konkrétnym klientom).

Neobstojí preto podľa jeho názoru ani argumentácia sťažovateľky, že dôvod odstúpenia od zmluvy spočívajúci v uvedení nesprávneho ziskateľského čísla na návrhu poisťnej zmluvy nebol naplnený. K námietke sťažovateľky o tom, že okresný súd konal nad rámec predmetu sporu, krajský súd uviedol, že hoci sa súd prvej inštancie sústredil vo svojej argumentácii na skutočnosti týkajúce sa širších súvislostí podstaty prejednávanej veci, v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, prečo dospel k záveru o naplnení tých dôvodov pre odstúpenie od zmluvy, ktoré použila žalovaná, pričom s týmito závermi sa krajský súd stotožnil.

6. Dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala sťažovateľka z § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuté ako procesne neprípustné.

7. Sťažovateľka nasmerovala svoju ústavnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu. Tvrdí, že ním bol porušený princíp rovnosti zbraní, pretože nemala možnosť sa oboznámiť s vyjadrením žalovanej z 23. októbra 2014, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí vo veľkej miere zohľadnil. Okresný súd teda svojím postupom postavil žalovanú do podstatne výhodnejšieho postavenia oproti sťažovateľke. Okrem toho sťažovateľka namieta, že zo strany konajúcich súdov došlo k svojvoľnému hodnoteniu dôkazov, keď dospeli k opačným skutkovým zisteniam, než vyplývajú z vykonaných dôkazov. Okresný súd a nadväzne i krajský súd dospeli k záveru, že odstúpenie od zmluvy je dôvodné a platné, pretože v konaní bolo preukázané porušenie povinností sťažovateľkou. Pokiaľ súdy skonštatovali, že sprostredkovateľom poistenia bola sťažovateľka, zjavne ignorovali dôkazy ňou predložené i výpovede svedkov vypočutých v konaní. Závery súdov v rozhodujúcej skutkovej otázke považuje sťažovateľka za rozporné s vykonanými dôkazmi, a preto za neodôvodnené a arbitrárne.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu boli porušené jej v záhlaví označené

práva, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods.2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovet žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou

osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

14. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj tú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

15. V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. V zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s rozsudkom krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí jej žaloby. V rozpore s čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vníma fakt, že v konaní pred okresným súdom nemala možnosť pred vyhlásením rozsudku oboznámiť sa s vyjadrením žalovanej, čím sa oproti nej dostala do nevýhodnejšieho postavenia. Okrem toho namieta i závery krajského súdu v rozhodujúcej skutkovej otázke, ktoré považuje za rozporné s vykonanými dôkazmi, a preto hodnotí rozhodnutie v jej veci ako neodôvodnené a arbitrárne.

19. Pred posúdením námietok sťažovateľky dáva ústavný súd do pozornosti, že podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. K takejto situácii došlo aj v prejednáwanej veci, a preto ústavný súd považuje lehotu na podanie ústavnej sťažnosti (vzhl'adom na doručenie uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľke 29. mája 2019, pozn.) za zachovanú.

20. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vo vzťahu k týmto právam už v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

22. S ohľadom na podstatu sťažostnej argumentácie sťažovateľky je potrebné pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom,

nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ patrí chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

23. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

24. K takému záveru však ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky nedospel.

25. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Krajský súd aplikoval a riadne interpretoval príslušné zákonné ustanovenia vzťahujúce sa k danej veci a nadväzujúc na rozhodnutie okresného súdu dostatočne jasne a relevantne vysvetlil svoj

postoj k predmetu konania nastoleného sťažovateľkou, t. j. k (ne)platnosti odstúpenia žalovanej od zmluvy. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

26. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), tak ako to v ústavnej sťažnosti žiadala sťažovateľka.

27. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky spočívajúcu v tom, že jej nebolo doručené vyjadrenie protistrany predložené na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, na zaujatie stanoviska, z čoho vyvodzuje porušenie zásady rovnosti zbraní, ústavný súd poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa krajský súd zaoberal touto jej námietkou (bod 19 napadnutého rozsudku), podporeného obsahom zápisnice o pojednávaní z 24. októbra 2014, ktorú sťažovateľka predložila v rámci príloh k ústavnej sťažnosti. Predmetné písomné vyjadrenie žalovanej okresný súd celé na začiatku pojednávania doslovne oboznámil. V ďalšom priebehu pojednávania mali osobne prítomná sťažovateľka i jej právna zástupkyňa dostatočný časový priestor na vyjadrenie, ktorý aj využili, k písomnému podaniu žalovanej sa ústne vyjadrili, a toto ich vyjadrenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní. Na pojednávaní boli účastníci konania (resp. strany sporu) poučené podľa v tom čase účinného § 120 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny

poriadok (ďalej len „OSP“), pričom zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Okresný súd nadväzne vyhlásil dokazovanie za skončené a pristúpil k vyhláseniu rozsudku.

28. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania (sporové strany) mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 259/2011, I. ÚS 284/2016). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry požaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej protistrana. Z predloženej zápisnice o pojednávaní vyplýva, že sťažovateľka v rámci priestoru, ktorý jej bol daný, túto možnosť využila, keď sa k stanovisku žalovanej vyjadrila, pričom nežiadala o doručenie predmetného vyjadrenia a nežiadala na ten účel ani o odročenie pojednávania. Rovnako tak sťažovateľka neuviedla, čo iné by vo svojom prípadnom písomnom vyjadrení doplnila, a teda nezdôvodnila, aký mala namietaná nemožnosť písomne reagovať na vyjadrenie žalovanej dôsledok na jej schopnosť uplatniť svoje občianske práva a záväzky v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Samotná skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej prednesené v doslovnom znení na pojednávaní nebolo sťažovateľke doručené za situácie, keď sa k nemu mala možnosť vyjadriť, ktorú aj využila (pričom nešlo o vyjadrenie definované v § 114 ods. 2 OSP), a zároveň v závere pojednávania uviedla, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, nespôsobila, že by sa dostala do nerovnovážnej a nespravodlivej situácie. Námietka je preto v tomto ohľade sťažovateľky neopodstatnená.

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi posudzovaným napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom krajského súdu, bez potreby bližšieho doktrinálneho rozboru označeného práva ústavný súd uvádza, že jeho porušenie sťažovateľka žiadnym spôsobom neodôvodnila. Sťažovateľka nijakým spôsobom v konaní pred ústavným súdom netvrdila ani nepreukazovala, že by v odvolacom konaní rozhodoval nesprávne obsadený senát krajského súdu, a preto ústavný súd odmietol jej ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu